

2.

TEĎ PŘIJDE TO NEJHORŠÍ. Na co ani pomyslet nedokážu. A přitom na to nemůžu přestat myslet.

Můj bratr Jonatán mohl pořád ještě sedět u mě, po večerech mi povídat, chodit do školy, hrát si s dětmi v ulici, svařovat mi vodu s medem a vůbec. Ale už tu není... není!

Jonatán je teď v Nangijale.

Bolí to tolik, že o tom ani mluvit nemůžu. V novinách o tom psali tohle:

Včera ve večerních hodinách vypukl ve čtvrti Fiskřany divoký požár, kterému padl za oběť jeden lidský život. Dřevěný dům vyhořel do základů. V okamžiku požáru ležel v bytě ve třetím patře upoután na lůžko 10letý nemocný chlapec Karel L. Jeho bratr, 13letý Jonatán L., se právě vracel domů, a než mu v tom bylo možno zabránit, vrhl se do hořící budovy ve snaze malého chlapce zachránit. Vzápětí vzplálo celé schodiště a chlapcům zůstala jediná možnost: pokusit se o záchranu skokem z okna. Dav lidí, který se shromáždil před domem, s hrůzou a bezmocně přihlížel tomu, jak si 13letý posadil mladšího bratra na záda a seskočil z okna. Pádem se těžce zranil. Na následky zranění na místě zemřel. Mladší bratr, kryt jeho tělem, vyvázl bez úhony. Matka obou sourozenců je švadlena a v době požáru byla u zákaznice. Po návratu utrpěla těžký šok. Příčina požáru se vyšetřuje.

Na další stránce novin se také psalo o Jonatánovi. Napsala o něm jeho učitelka. Stálo tam:

Drabý Jonatáne Lve, neměl by ses vlastně jmenovat Jonatán Lví srdce? Pamatuješ, jak jsme se učili v dějepise o brdinném anglickém králi, který se jmenoval Richard Lví srdce? Pamatuješ, jak jsi tenkrát řekl: Panečku, já bych asi nikdy nedokázal být tak statečný, jak se píše v učebnici. Drabý Jonatáne, i když

se o tobě v dějepise psát nebude, v rozhodující chvíli jsi byl stejně odvážný a stejně velký brdina. Tvoje učitelka na tebe nikdy nezapomene. Spolužáci na tebe budou dlouho vzpomínat. Ve třídě nám bude chybět náš veselý, milý Jonatán. Ale koho bohové milují, umírá mladý. Jonatáne Lví srdce, odpočtvej v pokoji!

Greta Anderssonová

Učitelka je sice trochu praštěná, ale měla ho ráda, Jonatána měli rádi všichni. A moc se mi líbilo, že přišla na ten nápad přejmenovat Jonatána na Lví srdce, to bylo skutečně výstižné.

V celém městě asi není nikdo, komu by po Jonatánovi nebylo smutno a koho by nenapadlo, že by bývalo lepší, kdybych místo něj umřel já. To jsem poznal na všech paních, které k nám nosily látky, mušelíny a tak. Když procházely kuchyní a dívaly se na mne, vzdychaly a mamince pak říkaly:

„Chuděrko, a zrovna Jonatán, takový skvělý!“

Teď bydlíme v domě vedle toho starého, který vyhořel. V úplně stejném bytě, jenom v prvním patře. Od lidí a od paní, kterým maminka šije, jsme dostali nějaký nábytek. Ležím na skoro stejné pohovce v kuchyni. Všechno je skoro jako dřív. A všechno, všecičko je jiné než dřív. Protože tu není Jonatán. Nikdo u mě nesedává a nepovídá mi a jsem sám, až mě píchá u srdce. Jenom ležím a šeptem si opakuji slova, která mi Jonatán řekl, než umřel. Hned potom, jak jsme skočili z okna. Nejdřív ležel tvář v hlíně, ale někdo ho pootočil a já jsem mu viděl do obličeje. Z koutku pusy mu tekla krev a mluvil jen s námahou. Ale zdálo se mi, že se snaží usmát. Zašeptal: „Neplač, Suchárku, uvidíme se v Nangijale!“

Řekl jenom to a nic víc. Pak zavřel oči, lidé ho odnesli pryč a já ho už nikdy neviděl.

Na první dny bez něj se mi ani nechce vzpomínat. Ale zapomenout něco tak hrozného taky nejde. Ležel jsem na pohovce a tolik jsem myslel na Jonatána, že se mi málem hlava rozskočila, a nikomu na světě se nemohlo po nikom stýskat víc než mně po Jonatánovi. A taky jsem se bál.

Napadlo mě, že nic o Nangijale třeba není pravda. Co když si všechno Jonatán vymyslel, jen aby mě rozptýlil, jak to mívával ve zvyku! Většinu času jsem probřečel.

Ale pak mě přišel Jonatán utěšit, to jsem byl rád! Všechno bylo zase skoro v pořádku. Asi i v Nangijale pochopil, jak mi je bez něj, a chtěl mě rozveselit. Proto za mnou přišel a mně už nebylo tak smutno, protože od té chvíle jsem už jen čekal.

Zastavil se na chvíličku jednou večer. Byl jsem sám doma, plakal jsem, měl jsem strach a byl jsem nešťastný víc, než se dá vypovědět. Okno v kuchyni bylo otevřené, protože venku byl příjemný jarní večer. Slyšel jsem vrkat holuby. Je jich na dvoře spousta a na jaře pořád vrkají.

A pak se to stalo.

Právě když jsem brečel zabořený do polštáře, uslyšel jsem blízko sebe vrkání, podíval jsem se na okno a tam seděla holubice a dívala se na mě přívětivými očima. Byla sněhobílá, představte si, ne šedivá jako ostatní holubi na dvoře. Sněhobílá holubice – nikdo si neumí představit, co jsem pocítil, když jsem ji spatřil. Protože přesně takhle se zpívalo v písničce – „zaťuká na tvé okénko smutná holubice bílá“, a jako bych slyšel Jonatána, jak zpívá: „Poletí tvoje dušička, Suchárku, od moře z nebe...“ Jenže teď se u mne objevil on, ne já, jak jsme si tenkrát mysleli.

Chtěl jsem něco říct, ale nemohl jsem. Jenom jsem ležel a poslouchal, jak holubi vrkají, a v jejich vrkání nebo z jejich vrkání nebo jak bych to řekl, jsem slyšel Jonatánův hlas. I když nezněl jako jindy. Jako by celá kuchyň byla plná šepotu. Zní to asi trochu strašidelně a možná jsem se měl správně polekat, ale nepolekal jsem se. Měl jsem takovou radost, že bych nejradši vyskočil na střechu. Protože všechno, co jsem slyšel, bylo úžasné.

Všechno o Nangijale byla pravda! Jonatán chce, abych si tam pospíšil, protože je tam, jak říká, báječně. Představte si, že v Nangijale na něj čekal dům, když se tam objevil, má tam dům jen pro sebe! Je to prý staré stavení, kterému se říká Rytířský dvůr, a leží v Třešnovém údolí. Není to krásné? A představte si, že první, co viděl, když na Rytířský dvůr dorazil, byla malá zelená cedulka na brance, kde stálo: Bratři Lví srdce.

„To znamená, že tam budeme bydlet oba,“ řekl Jonatán.

Páni, jsem tak rád, že až budu v Nangijale, budu se taky jmenovat Lví srdce jako Jonatán, i když vůbec nejsem statečný jako on.

„Tak se objev co nejdřív,“ řekl. „Když mě nenajdeš doma na Rytířském dvoře, jsem u řeky a lovím ryby.“

Pak nastalo ticho a holubice odlétla. Přelétla střechy a zamířila domů. Zpátky do Nangijaly.

A já ležím na pohovce a jenom čekám, až budu moci letět za ní. Doufám, že není těžké najít cestu, Jonatán říkal, že ne. Pro jistotu jsem si ale napsal adresu:

BRATŘI LVÍ SRDCE

Rytířský dvůr

Třešňové údolí

Nangijala

Dva měsíce tam bydlel Jonatán sám. Dva dlouhé, strašné měsíce jsem musel být bez něj. Ale už brzy v Nangijale budu taky. Vydám se na cestu co nejdřív. Možná už dneska v noci. Napíšu mamince vzkaz a položím ho na stůl v kuchyni, aby ho hned našla, až se ráno vzbudí.

Na papírek jsem napsal:

Neplač, maminko! Uvidíme se v Nangijale!

3.

PAK SE TO STALO. Nic podivnějšího se mi v životě nepříhodilo. Zčistajasna jsem stál před brankou a četl jsem zelenou cedulku: Bratři Lví srdce.

Jak jsem se sem dostal? Kdy jsem přiletěl? Jak jsem našel cestu, když jsem se nikoho neptal? Nevím. Víím jediné to, že najednou jsem tam stál a koukal na cedulku na brance.

Zavolal jsem Jonatánovo jméno. Zavolal jsem několikrát, ale nikdo neodpovídal. A pak jsem si vzpomněl, že jistě sedí u řeky a chytá ryby.

Po pěšince jsem se tam rozběhl. Utíkal jsem jako o závod a u můstku jsem ho uviděl. Můj bratr tam seděl a vlasy mu svítily na slunci. A i když se snažím vyprávět všechno, neumím vypovědět, co jsem cítil, když jsem ho spatřil.

Nevšiml si, že jsem přiběhl. Zkusil jsem zavolat „Jonatáne!“, ale asi jsem někde uvnitř brečel, protože jsem vydal jen podivný slabounký zvuk. Jenže Jonatán ho stejně slyšel. Vzhlédl a uviděl mě. Nejdřív jako by mě nepoznával. Ale pak vykřikl, odhodil rybářský prut a běžel mě obejmout, jako by se chtěl ujistit, že jsem opravdu tady. A potom už jsem brečel jen maličko, vlastně ani nevím proč. Asi proto, že se mi po něm tak moc stýskalo.

Zato Jonatán se smál. Stáli jsme na břehu, objímali jsme se a měli jsme takovou radost, že se zase vidíme, že se to ani vypovědět nedá.

A pak Jonatán řekl:

„Tak konečně jsi tady, Suchárku Lví srdce.“

Kdo to kdy slyšel, Suchárek Lví srdce! Vyprskli jsme smíchy a smáli jsme se, jako bychom slyšeli nejlegračnější věc na světě, ale hlavně proto, že jsme měli chuť se něčemu smát, protože jsme měli takovou radost, že se nám málem rozskočilo srdce. Smáli jsme se jak blázni a začali jsme se štouchat, a smát jsme se nepřestávali. Kdepak, smáli jsme se čím dál víc, i když jsme upadli do trávy, kouleli jsme se dolů, až jsme žbluňkli do řeky, ale i tam jsme se smáli, že jsem dostal strach, že se utopíme.

A zatím jsme začali plavat. Nikdy jsem plavat neuměl, ale moc jsem si přál se to naučit. A teď jsem to z ničeho nic uměl. A moc dobře.

„Jonatáne, já umím plavat,“ volal jsem.

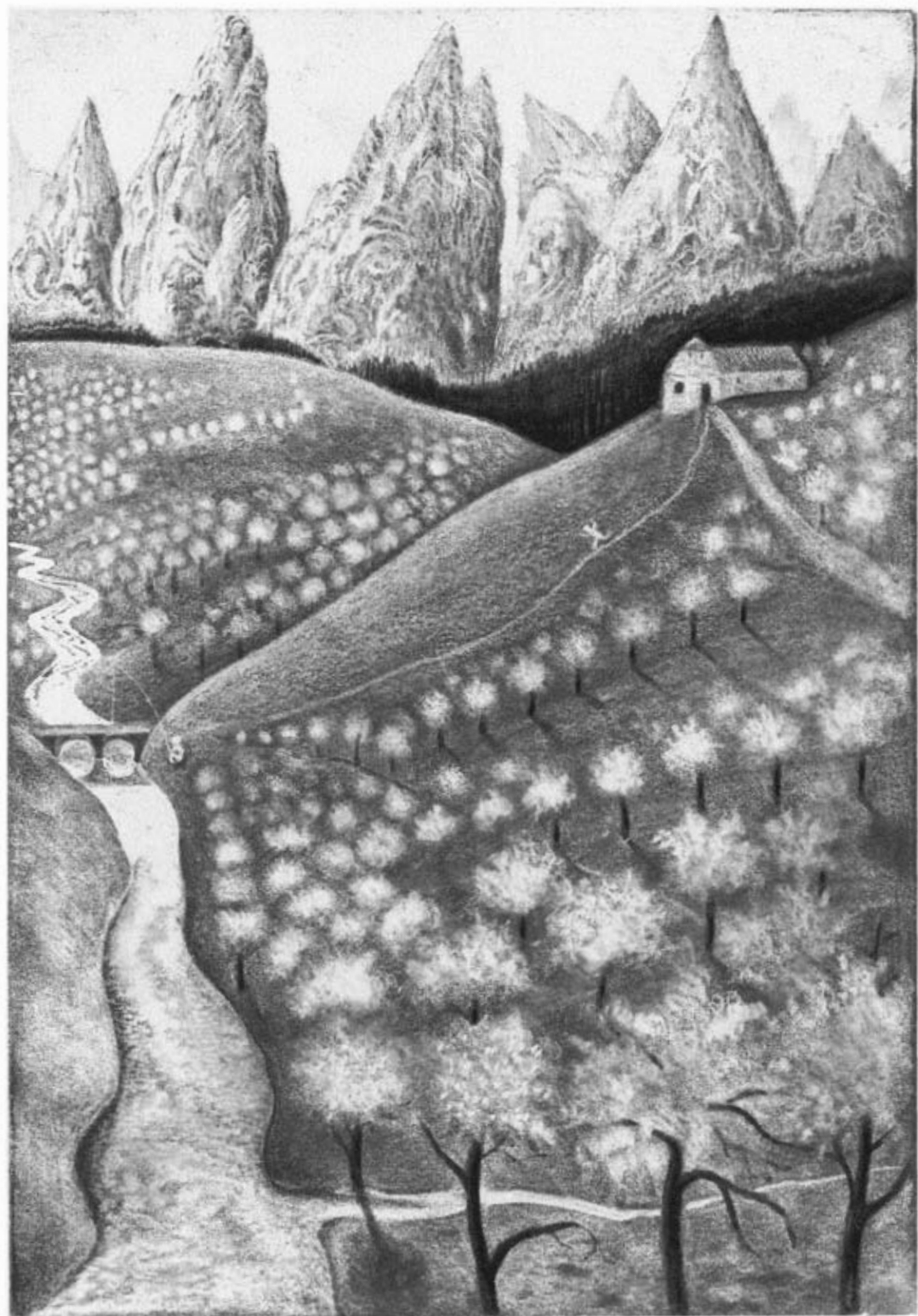
„Jasně že umíš plavat,“ řekl Jonatán.

A pak mě napadlo ještě něco.

„Jonatáne, všiml sis,“ zeptal jsem se ho, „že už nekašlu?“

„Jasně že nekašleš,“ řekl Jonatán, „jsi přece v Nangijale.“

Plaval jsem pěknou chvíli, pak jsem se vydrápal mokrý jak myš na můstek a voda mi crčela z šatů. Kalhoty se mi úplně přilepily na tělo,

a tak jsem hned zjistil ještě něco. Věřte nebo ne, ale nohy jsem měl na jednu úplně rovné, zrovinka jako Jonatán.

Hned mě napadlo, že jsem teď třeba i hezcí. Zeptal jsem se Jonatána, jestli se mu nezdá, že jsem aspoň trochu zhezknul.

„Podívej se do zrcadla,“ řekl a myslel tím řeku. Hladina byla totiž lesklá a tichá a my jsme se v ní viděli jako v zrcadle. Lehl jsem si na můstku na břicho a díval se přes okraj do vody, ale nezdálo se mi, že bych byl nějak hezcí. Jonatán si lehl vedle mě, a tak jsme dlouho zůstali a pozorovali bratry Lví srdce ve vodě. Jonatána se zlatými vlasy, krásnými očima i tváří a mě se střapatou hlavou, pupínky na obličejí a vůbec.

„Ne, myslím, že jsem nezhezknul,“ řekl jsem.

Ale Jonatánovi se zdálo, že proti dřívějšímu vypadám mnohem líp.

„A taky zdravěj,“ řekl.

Pořádně jsem se na sebe podíval. A skutečně jsem se cítil úplně zdravý a měl jsem radost ze svého těla. Proč bych měl být ještě hezký? Byl jsem tak šťastný, že jsem se i uvnitř smál.

Chvilí jsme leželi, nechali sluníčko, aby nás zahřívalo, a dívali jsme se na ryby, které plavaly pod mostem. Ale pak chtěl jít Jonatán domů a já vlastně taky, protože jsem byl moc zvědavý na Rytířský dvůr, kde budu teď bydlet.

Jonatán stoupal pěšinkou přede mnou. Vykračoval jsem si za ním svými čerstvě uzdravenými nohama a byl jsem tak rád, že samy chodí, že jsem od nich nemohl odtrhnout oči. Když jsme vylezli kousek do kopce, otočil jsem se. Všude, kam jsem dohlédl, se bělaly třešňové květy. Celé Třešňové údolí bylo bílé a zelené – samé květy a tráva. A uprostřed tekla řeka a stříbrně se leskla. Jak to, že jsem si takové krásy nevšiml dřív? Asi proto, že cestou dolů jsem myslel jen na Jonatána, ale teď jsem se zastavil a beze slova jsem se rozhlížel po údolí. Řekl jsem Jonatánovi:

„Tohle je asi nejkrásnější údolí na zemi, vid’?“

„Ano, jenomže ne na zemi,“ odpověděl Jonatán a já jsem si uvědomil, že jsme v Nangijale.

Kolem Třešňového údolí se tyčily vysoké hory. Byly úchvatné. A ze

skalních výstupků vytékaly do údolí potoky a vodopády a všechno jenom zpívalo, protože bylo jaro.

Taky vzduch byl něčím zvláštní. Člověk měl úplně chuť ho pít, tak byl čistý a voňavý.

„Ve městě by pár litrů takového vzduchu potřebovali,“ řekl jsem, protože jsem si vzpomněl, jak jsem toužil po vzduchu na pohovce v kuchyni a jak mi připadalo, že ho není pořád dost.

Tady ho dost bylo, a tak jsem ho vdechoval ze všech sil. Jako bych se nemohl nasytit. Jonatán se smál a poznamenal:

„Trošku bys mohl nechat i mně.“

Pěšinka, po které jsme šli, byla celá bílá od spadáných třešňových květů a jemné bílé lístečky se snášely i na nás a usazovaly se nám ve vlasech a všude. Strašně se mi líbí zelené pěšinky posypané třešňovými kvítky.

Přímo před brankou do Rytířského dvora pěšina končila.

„Bratři Lví srdce,“ přečetl jsem nahlas cedulku na brance. „Páni, tak tady bydlíme.“

„Představ si, že jo, Suchárku,“ řekl Jonatán, „není to prima?“

Jasně že to bylo prima. Však Jonatán si to taky myslel. Mne samotného by ani ve snu nenapadlo, že bych raději bydlel někde jinde.

Dům byl bílý, nijak zvlášť veliký, měl zelené okenice a zelené dveře a stál uprostřed nejzelenějšího trávníku, jaký jsem kdy viděl, a na něm rostly petrklíče a sedmikrásky. Kvetly tam i šeříky a třešně a všechno bylo obehnané šedivou kamennou zídkou, na které vyrážely růžové kvítky. Dala se lehce přeskočit a přitom, když jsme se octli uvnitř, jako by nás chránila proti všemu venku, a probouzela v nás pocit, že tady jsme doma a úplně sami.

Vlastně tu nebylo jenom jedno stavení, ale dvě. To druhé vypadalo spíš jako stáj nebo něco podobného. Obě svírala spolu pravý úhel a v místě, kde se stýkala, stála stará lavička, která vypadala jako z doby kamenné. Byl to moc příjemný kout s lavičkou, kam člověk hned dostal chuť se posadit, mlčet nebo si povídat, pozorovat ptáčky nebo popíjet šťávu a tak.

„Tady se mi líbí,“ řekl jsem Jonatánovi. „Uvnitř je to taky tak pěkné?“

„Tak se pojď podívat,“ pozval mě. Už stál ve dveřích a chtěl vejít

dovnitř, ale právě v tu chvíli jsem uslyšel zařehnat opravdického koně. Jonatán řekl:

„Půjdeme nejdřív do stáje.“

Vešel do toho druhého stavení a jistě uhodnete, že jsem běžel za ním!

Opravdu to byla stáj, přesně jak jsem si myslel, a stáli tam dva koně, dva krásní hnědáci, kteří, když jsme vešli, po nás otočili hlavy a zařehnali.

„To jsou Hrom a Pírko,“ řekl Jonatán, „hádej, který z nich je tvůj?“

„To myslíš vážně?“ zeptal jsem se. „Přece mi nechceš namluvit, že jeden je můj, tomu tedy nevěřím.“

Ale Jonatán odpověděl, že v Nangijale se bez koně člověk neobejde.

„Bez koně se nikam nedostaneme,“ řekl. „A často budeme muset jet hodně daleko.“

Ani nevíte, jak rád jsem slyšel, že tu budeme potřebovat koně. Mám je totiž hrozně rád, protože mají srst heboučkou, nejheboučtější na celém světě.

A ve stáji stáli dva zvlášť krásní koně. Pírko měl na čele bílou skvrnku, ale jinak byli úplně stejní.

„Tak asi Hrom bude pro mě,“ odpověděl jsem, když Jonatán chtěl, abych hádal.